

Chương 119: Lớp 1-A Được Phỏng Vấn Về Reinhardt

(Số từ: 2424)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:39 AM 18/09/2025

Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về vẻ ngoài của mình, vì tôi có thể thay đổi nó bất cứ lúc nào với chiếc nhẫn của Sarkegaar.

Khi mới dùng nó để chỉnh lại ngoại hình, tôi đã cố gắng không để bản thân quá xấu xí. Tôi không làm cho mình trở nên quá đẹp trai đến mức ai cũng phải ngoái nhìn, nhưng chắc chắn là có một khuôn mặt ưa nhìn. Cho đến lúc đó, tôi cứ sống mà chẳng bận tâm gì đến chuyện này.

Khi Bertus thấy tôi đang nhờ Kono Lint tư vấn, cậu đã nói với Kono rằng có một thứ cơ bản hơn mà cậu ấy nên chú ý, dù cậu đã bỏ dở lời khuyên giữa chừng.

Cậu không nói kiểu như: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến cách làm hay lời nói. Chẳng qua Reinhardt đẹp trai quá thôi...” vì sợ Kono Lint sẽ tổn thương.

Mặc dù vậy, Kono Lint vẫn cố gắng thực hiện một điều mà cậu ấy không thể làm được, nên Bertus đã nói thẳng ra.

“...T-thì ra là vậy...”

“Thôi nào, tôi đâu có nói cậu xấu xí, Lint. Chỉ là Reinhardt... quá đẹp trai thôi.”

Kono Lint há hốc mồm, cậu ấy hoàn toàn câm nín.

Tôi không cần đến hùng biện hay những chiêu trò đặc biệt nào.

'Reinhardt' vốn đã đẹp trai rồi, nên việc Kono Lint—người tương đối kém sắc hơn—không đạt được kết quả tương tự là điều hiển nhiên.

Ý là, một con rắn làm sao có thể đạt được kết quả khác nếu nó cố gắng hành động như một con rồng chứ.

“Nhưng mà Reinhardt này, thật lạ là ngay cả cậu cũng không hề nhận ra điều này. Cậu chưa bao giờ nhìn vào gương à?”

“Hả... Cậu nói gì cơ?”

“Haaa... Dù cậu đã gây ra khá nhiều xung đột với các bạn cùng lớp, nhưng cuối cùng mọi người vẫn hòa hợp với nhau. Tôi nghĩ vẻ ngoài của cậu cũng đóng một vai trò trong chuyện đó đấy.”

C-chuyện là vậy sao?

Liệu vẻ ngoài của mình thực sự đóng vai trò lớn đến thế mà tôi không hề hay biết sao?

Đó có phải là lý do tại sao Liana, người vốn không mấy quan tâm đến tôi, vẫn đi cùng tôi khi tôi rủ cô ấy không?

Nếu tôi thực sự xấu xí, tôi đã bị đối xử tệ bạc và hoàn toàn phớt lờ ngay từ khi bắt đầu trêu chọc Harriet, nhưng chúng tôi vẫn có thể nói chuyện với nhau—có phải là nhờ 'bùa lợi' ngoại hình không?

Vậy còn Adriana thì sao?

Có vẻ như vẻ ngoài quan trọng hơn tôi tưởng...

Dù không phải là một siêu mỹ nam, tôi vẫn nên cảm thấy nhẹ nhõm khi đã chinh lại khuôn mặt đủ đẹp trai. Kono Lint im lặng một lúc khá lâu, sau đó cậu ấy quay sang nhìn tôi chăm chăm.

Chính xác hơn là cậu ấy đang trừng mắt nhìn tôi.

“Reinhardt...”

“...Sao thế?”

“Từ giờ cậu sẽ là kẻ thù của mọi thằng đàn ông đấy.”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Cái thằng khốn này, tính cách tệ hại thế mà vẫn quản lí được đề nói chuyện với tất cả các cô gái! Cuối cùng thì tất cả là do cái mặt của mày, đồ khốn!”

Kono Lint giận dữ bật dậy và gào thét.

“T-tôi không thể chấp nhận một người như cậu!”

Cậu ấy làm âm ỉ đến mức tôi không thể giận nổi. Hơn nữa, tình hình này còn khá buồn cười.

Không, ý là, nếu Bertus biết chuyện này là do tôi đẹp trai, thì chẳng phải cậu ấy cũng nên nhận ra sao? Cậu ấy không có mắt à? Thật là nực cười khi cậu ấy lại hành động như thể chỉ vừa mới phát hiện ra điều đó.

“Hừm... Thằng ngốc đó bị làm sao thế?”

“Chẳng phải vì cậu ấy ngây thơ và trong sáng hay sao?”

Bertus vừa cười vừa nói một câu không giống tính cách của cậu chút nào. Dù sao thì.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, sự thù địch của ba anh em ngốc nghếch kia đối với tôi càng trở nên mạnh mẽ hơn.

‘Reinhardt’ đã khá nổi tiếng vì trận quyết đấu với một tiền bối vào đầu học kỳ một. Và, dù ban đầu chỉ là một trận đấu với học viên năm hai, cuối cùng anh đã phải đối đầu với một học viên năm ba. Anh càng trở nên nổi tiếng hơn vì người đó đã thua thảm hại trước anh.

Đó là một hình ảnh khá tích cực.

Tuy nhiên, bầu không khí đã thay đổi một cách tinh tế, khi anh thường xuyên được nhìn thấy đi chơi với một người nổi tiếng như Olivia Lanze.

Gã đó là ai? Hẳn ta có chuyện gì vậy?

Đó là suy nghĩ của hầu hết mọi người.

Olivia đã đi theo con đường của một nữ tu sĩ của Thanh Khiết Thần Towan. Vì vậy, chưa bao giờ có bất kỳ scandal nào xoay quanh cô, dù cô đã nhận được rất nhiều sự chú ý. Tất nhiên, việc cô đã từ bỏ đức tin của mình được công khai, sau đó những câu hỏi về chàng trai tên ‘Reinhardt’—người đột nhiên bắt đầu thu hút mọi sự chú ý của Olivia Lanze—đã bắt đầu được đặt ra.

Tất nhiên, sự thù địch cũng xen lẫn trong sự tò mò đó. Sự thù địch tinh tế đó đối với ‘Reinhardt’ không chỉ giới hạn ở các học viên năm nhất; nó còn lan truyền đến các lớp cao hơn.

Có một số câu lạc bộ trong Lớp Royal—câu lạc bộ lớn nhất trong số đó là một câu lạc bộ tôn giáo tên là ‘Grace’, nhưng cũng có nhiều câu lạc bộ nhỏ khác, dù chỉ có một vài.

Trong số đó, có một câu lạc bộ tên là ‘Tạp chí Lớp Royal’, một câu lạc bộ báo chí xuất bản báo hàng tháng chỉ có ba người.

Tất nhiên, một tờ báo hàng tháng do chỉ ba người xuất bản không thực sự thu hút được sự chú ý của các học viên Lớp Royal. Bây giờ, nếu chúng ta so sánh độ đáng tin cậy của nội dung với ‘Temple Times’, một câu lạc bộ truyền thông thuộc các

câu lạc bộ trung tâm bao gồm toàn bộ khu vực cao trung, thì nó ở mức thấp hơn. Câu lạc bộ đó cũng có hơn 50 thành viên. Dù Lớp Royal có đặc biệt đến đâu, số lượng bán ra của họ vẫn hoàn toàn thiếu thốn.

Nội dung của Tạp chí Lớp Royal chủ yếu chỉ là tóm tắt nội dung của Temple Times hoặc những lời đồn đại mơ hồ—chúng chỉ là những chuyện vặt vãnh như ai không hợp với ai, ai có vẻ thầm thích ai, hoặc bảng xếp hạng mức độ nổi tiếng được chia theo lớp.

Tuy nhiên, dù mọi người có thờ ơ đến đâu, đó vẫn là một vấn đề thực sự quan trọng đối với các thành viên của câu lạc bộ.

Họ nên đưa những chủ đề gì vào tờ báo của mình? Tin tức nào đang được lan truyền những ngày này? Mọi người quan tâm đến điều gì?

Tuy nhiên, tất cả các bài viết đặc trưng mà họ dự định xuất bản đều trở nên vô nghĩa. Chủ đề nóng hổi của Lớp Royal lúc này là việc Olivia Lanze từ bỏ đức tin và Reinhardt, người được cô ấy ưu ái.

“Mọi người đều có một hoặc hai bí mật trong mình.”

“Tất nhiên rồi.”

Và hội trưởng của Tạp chí Lớp Royal, một học viên năm tư, Layton Zabry, ghét sự nổi lên bất ngờ của Reinhardt.

Hai người còn lại cũng vậy.

Họ thậm chí còn nghi ngờ rằng không phải anh là người đã làm hư Thánh nữ quận Eredian.

Dù lý do là một điều hoàn toàn khác, đối với những người không biết chi tiết về vụ việc, họ hoàn toàn có thể suy luận rằng Olivia đã từ bỏ đức tin của mình vì nam sinh tên Reinhardt. Trên thực tế, Olivia chưa bao giờ đối xử với ai như cách cô ấy đối xử với Reinhardt.

“Điều tra cậu ta đi. Nếu cậu tìm thấy bất kỳ chuyện xấu nào về cậu ta, hãy đào sâu vào nó.”

“Hãy cho cậu ta thấy sức mạnh của truyền thông.”

“Được!”

Ba người này là những người không bao giờ nên dính líu đến việc tạo ra một tờ báo.

Ngoại trừ hội trưởng, hai thành viên còn lại được cử đến Lớp A và B năm nhất tương ứng để điều tra nam sinh tên Reinhardt. Sau đó họ nói chuyện với bất cứ ai mà họ có thể bắt gặp, phỏng vấn họ.

Họ không bị từ chối, vì họ là tiền bối.

“Reinhardt? À, cậu ấy là bạn của tôi. Cậu ấy thực sự rất chăm chỉ.”

Họ phỏng vấn Bertus đầu tiên. Câu trả lời của cậu khá đơn giản.

Người tiếp theo họ bắt được để hỏi Reinhardt là người như thế nào, là Kono Lint.

“...Họ nói cậu ấy khá đẹp trai, nhưng thành thật mà nói, tôi không thực sự biết. Hừ, cái thằng ăn bám đó...”

Kono Lint, người đã khen ngợi ‘Reinhardt’ mà không hề nhận ra, nói với họ rằng cậu không muốn nghĩ thêm về điều đó.

Học viên năm ba, Edian—người phụ trách hỏi Lớp A—chưa bao giờ thực sự nhìn thấy người tên Reinhardt đó, vì vậy anh ta đã thêm câu hỏi “Cậu có nghĩ Reinhardt đẹp trai không?” vào danh sách câu hỏi.

“...Tôi không biết.”

Đó là câu trả lời của Ellen khi được hỏi liệu cô có nghĩ Reinhardt đẹp trai không.

Sau đó cô được hỏi Reinhardt là người như thế nào.

“...”

Ellen suy nghĩ rất lâu về câu hỏi này trước khi cuối cùng đưa ra câu trả lời.

“Tôi không biết.”

Sau khi Ellen trả lời, cô quay lưng và bước đi.

“Cậu ấy là một tên rất tồi! Tôi thậm chí không muốn nghĩ về cậu ấy! Cậu ấy khoe khoang về việc là một tên ăn mày và thật là phiền phức! Cậu ấy cứ làm phiền tôi mãi!”

Đó là những gì học viên năm nhất Harriet de Saint-Owan đã nói. Nghĩ rằng đã tìm thấy một vài chuyện xấu, anh ta bắt đầu hỏi cô thêm. Rõ ràng cô ghét Reinhardt.

“Cậu ta làm phiền cô chính xác như thế nào?”

“Hả... Gì cơ? Ồ, thì... Ý tiền bối là gì? Tại sao anh lại hỏi?”

“Ồ, tôi là thành viên của ‘Tạp chí Lớp Royal’. Chúng tôi sẽ làm một chuyên mục đặc biệt về Reinhardt của Lớp A.”

Harriet có vẻ ngạc nhiên trước lời nói của anh ta.

“À... Vậy anh muốn hỏi gì từ tôi?”

“Vậy. Cậu ta là người như thế nào? Cô có nghĩ Reinhardt... là một người tồi không?”

Harriet nhìn quanh và hạ giọng để đảm bảo không ai nghe thấy những gì cô sắp nói.

“Ừm... Tôi không nghĩ cậu ấy nhất thiết là người tồi... Gần đây tôi đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ cậu ấy... Chuyện đó... Chuyện đó... T-tôi không biết nữa... Cậu ấy là một người tồi... nhưng cũng không quá tệ...”

“T-thật vậy sao? Vậy thì tôi nghe nói Reinhardt đẹp trai. Cô nghĩ sao?”

“H-hả?! T-tên ăn mày đó ư? Đẹp trai ư? Làm sao cậu ấy đẹp trai được? T-tôi đoán là c-cậu ấy cũng không quá xấu xí... Aaaaaa!”

Harriet nói lắp bắp một vài từ vô nghĩa trước khi biến mất như thể đang chạy trốn.

Người được phỏng vấn tiếp theo là Số A-5 Cliffman. Cậu nói rằng cậu gặp Reinhardt thường xuyên vì anh luôn luyện tập trong phòng tập, nhưng chưa bao giờ thực sự nói chuyện với anh trước đây.

“...Cậu ấy có một tính cách khó ưa, nhưng cậu ấy chân thành. Tôi coi cậu ấy là một người rất có gan. Nhìn cậu ấy cứ tiếp tục sau khi bị đánh tơi tả như vậy mỗi ngày...”

Cliffman đánh giá cao sự kiên trì của Reinhardt khi tiếp tục luyện tập mặc dù bị Ellen đánh bại áp đảo mỗi ngày. Cliffman đánh giá vẻ ngoài của anh là ổn.

Tiếp theo là Cayer Vioden.

“Cái thằng điên đó... Chờ một chút. Anh nói anh đang hỏi điều này cho tạp chí hàng tháng của anh đúng không? Vậy thì những gì tôi nói sẽ được in trên báo đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tôi không nói gì cả.”

Cayer nghĩ rằng nếu Reinhardt biết sau này cậu đã nói bất cứ điều gì, cậu sẽ bị đánh, vì vậy cậu chỉ đuổi anh ta đi.

Sau đó anh ta gặp Liana de Grantz.

“Cậu ấy có đẹp trai không? Ừm... tôi nghĩ vậy.”

“Có gì khác không?”

“Cậu ấy đã có ảnh hưởng lớn đến nhiệm vụ nhóm lần trước. Tính cách của cậu ấy hơi kỳ lạ, nhưng hiếm có người không ghét một người chăm chỉ phải không? Vì vậy, thay vì nghĩ rằng cậu ấy đẹp trai, tôi cảm thấy mọi người đã công nhận cậu ấy vì điều đó... Tôi không thực sự thân thiết với cậu ấy, nên tôi không biết cậu ấy rõ lắm.”

Có vẻ như Liana có một mức độ thiện cảm vừa phải đối với Reinhardt.

Sau đó anh ta gặp Erich de Lafaeri.

“...Tôi không thực sự biết nhiều về cậu ta, nhưng tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu anh không phỏng vấn chính Reinhardt.”

“Tại sao? Sau khi phỏng vấn các bạn cùng lớp, tôi đã lên kế hoạch phỏng vấn cả Reinhardt nữa.”

“Với tính cách của cậu ta, cậu ta có thể sẽ phát điên.”

“Không đời nào... Cậu ta sẽ không làm điều đó với một tiền bối đúng không?”

“Anh quên rằng đối thủ trong trận đấu của cậu ta là một người ở năm thứ ba sao?”

“À.”

Đó là khoảnh khắc anh ta nhận ra rằng có lẽ việc phỏng vấn Reinhardt trực tiếp không phải là một ý hay.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading